

"Как да я опишеш?..."

Наскоро стояхме с приятели и разговаряхме. Разсъждавахме върху понятието „църква”. Предлагаше се тезата, че всеки сам може да си вярва. Или в краен случай – отиваш някъде, слушаш проповедта и хайде в къщи пред телевизора, готов за сериала. И точка.

„Ама ние не говорим за тази *църква*” – почти в един глас извикахме с моя съпруг. И сега трябваше да обясним за каква *църква* говорим. Трудна работа. Е, хайде, кой ще я обрисова? Предполагам този, който поне си е мечтал за нея.

Опитахме с „представянето” на образа на църквата според нас – място като дом, където всеки е с усещането, че е част от „голямата” картина, „тухличка в стената”, важна подпора... и не може да си „взема шапката” току-така и да си тръгва.

Седмица по-късно малката ми дъщеря направи най-хубавото описание за *църквата*. То не беше с думи, а с отношение

Имаше температура и трябваше да остане вкъщи, а не да идва в неделя „на църква”. Започна така да плаче, като разбра, че няма да я взема...

„Ти не разбираш ли бе, мамо, и болна да съм и умряла да съм, трябва а съм на църква!”

„Каква християнка съм аз да не идвам на църква!?”

„Взemi мееее”

Не можех да повярвам. Странен „образ” за *църква* имаше това дете!

Всъщност, сега като се замисля, нормално е да иска да отива.

Виждам я как си среща приятелчетата и си бърбори с тях, подбягват си край масата за почерпка и си „открадват” сладкишче, украсяват си детската стая с усмихнатата госпожа, влизат важни-важни по време на богослужението и застават на първия ред. Пеят и си дрънкат с разни неща. Молят се по техния си начин – чист, непринуден. После изработват подаръче за някой и си планират „пижаменото парти”.

То и аз да съм, и аз ще искам.

Въпрос на гледна точка. Кой ти говори за сгради и религия...

Жани Ковачева